

Den Arabiske Ligas initiativ er denne gang blevet mere positivt modtaget af Israel. Repræsentanter fra ligaen, Jordan og Egypten, har allerede haft kontakter med Israel, og arabiske udenrigsministre har drøftet situationen i EU for første gang. Næste skridt i EU er, at den israelske udenrigsminister kommer til det næste EU-udenrigsministermøde.

Der er også udvikling på den palæstinensiske side, hvor der er sket det positive, at den palæstinensiske samlingsregering i sit regeringsgrundlag anerkender tidligere aftaler og har givet præsident Abbas et mandat til at forhandle fred med Israel om 1967-grænsen.

Det hører også med til dette billede, at den israelske regering i sit regeringsgrundlag har som en prioritet at få fastlagt grænser for staten Israel, herunder gennem evakuering af bosættelserne. Der er nu med amerikansk mellemkomst for første gang i flere år indledt en regelmæssig dialog mellem Olmert og Abbas om sikkerhedsspørgsmål, om palæstinenserens levevilkår og om den såkaldte politiske horisont. Jeg bryder mig i øvrigt ikke meget om udtrykket politisk horisont, for horisont er jo altid noget, der ligger langt væk. Så man skal hellere sige de politiske mål.

Det står efterhånden klart for langt de fleste israelere og palæstinensere, hvordan løsningen ser ud. Elementerne er allerede detaljeret beskrevet i diverse fredsudspil, også i køreplanen for fred, som så sent som i går igen blev genbekræftet af de asiatiske og europæiske udenrigsministre. At det vil ende med en tostatsløsning, er nu alment anerkendt. Spørgsmålet er nu snarere, hvordan man når frem til den, om det skal ske gradvis eller gennem et stort diplomatisk big bang med den store overordnede retfærdige fred på en gang. Det er strategiske overvejelser, man naturligvis skal gøre sig, og som vi naturligvis også gør os, også nu.

Kl. 16.00

Men der er desværre også en negativ side. På negativsiden tæller det, at den israelske regering er meget svækket efter kritik af især premierministerens og forsvarsministerens indsats i forbindelse med krigen i Libanon i sommeren 2006. Det israelske arbejderparti står foran at skulle skifte formand. Den hidtidige formand tabte jo ved den første runde valget til formand her forleden dag og er ude af spillet, og først i juli måned ved vi så, hvem der bliver formand.

Også den palæstinensiske regering er under betydeligt pres af væbnede kampe mellem Fatah

og Hamas. Skønt den seneste våbenhvile mellem Fatah og Hamas ser ud til at holde, er der stor risiko for, at samlingsregeringen falder inden for en overskuelig fremtid, samtidig med at ekstremistiske grupper gør, hvad der passer dem i Gaza. Der er ekstremistiske grupper, der går rundt i øjeblikket og lukker restauranter, hvor der er musik, og som banker kvinder, hvis ikke de er påklædt på den måde, som ekstremisterne synes de bør være påklædt. Så der er alt muligt ulykkeligt i sving i Gaza. Dertil kommer, at der dagligt skydes Qassamraketter ind i Israel, og at Hamas støtter denne destruktive aktivitet, som præsident Abbas er imod, men ikke kan få Hamas til at stoppe.

Faktorer, der stadig vanskeliggør situationen, er de fortsatte bosættelsesaktiviteter. Der er bygning af sikkerhedsbarrieren, der er hindringerne i palæstinenserens adgang til at bevæge sig i de besatte områder, og der er de israelske angreb ind i Gaza, der alle modvirker en politisk løsning af konflikten.

Sætter vi de positive faktorer op imod de negative faktorer, tegner der sig altså et billede af bevægelse, af muligheder, men også af tilbageskridt. Det er op til parterne selv at gribe mulighederne, men vi må opmuntre dem, og vi må støtte dem i det. Derfor har EU også indgået en dialog med Den Arabiske Liga om dens fredsinitiativ, der sigter på at skabe en fredsløsning ikke blot mellem palæstinenserne og israelerne, men mellem de arabiske stater og Israel. Det er nu, der skal ske et gennembrud, det er nu, den arabiske verden er rede, og det er nu, Israel bør være rede. Derfor var budskabet fra ASEM-mødet i går altså også en støtte til køreplanen og til kvartettens indsats, som jeg håber vil blive forstærket i dag.

Hvad gør vi så for at fremme en løsning og understøtte parterne heri? Lad mig understrege, at den danske tilgang til konflikten, herunder også den palæstinensiske samlingsregering, er helt inden for rammerne af EU's vedtagelser. EU er i tæt kontakt med parterne, og den høje repræsentant Javier Solanas indsats drøftes i og støttes af os alle i EU. Han har netop igen besøgt parterne.

Gennem EU yder Danmark et aktivt og solidt bidrag til fremme af fredsprocessen. EU har en række formelle samarbejdsrelationer med både Israel og de palæstinensiske selvstyremyndigheder. Begge står centralt i EU's naboskabspolitik og deltager aktivt i Euromed-samarbejdet mellem EU og middelhavslandene.